Despertar la gent

Per PepMaria el dl., 16/06/2014 - 09:00

*Un mossèn i un conductor d'autobús moren i van al cel. Sant Pere, que els rep a la porta, se'ls mira i ràpidament fa passar el conductor d'autobús abans que al mossèn. El mossèn es queixa i diu: - Jo, que m'he sacrificat tota la vida i m'he lliurat a Crist, ara em feu passar darrera d'aquest conductor d'autobús? Com és això?Sant Pere li contesta:- Molt senzill: mentre vostè predicava, tothom dormia, però mentre ell conduïa, tothom pregava!*D'aquest acudit se'n poden treure diversos ensenyaments i reflexions. 1. És important preguntar-se, no només si "sóc bona persona" sinó també quin impacte tenen les coses que faig. L'impacte dels sermons del mossèn era adormir la gent; l'impacte de la feina del conductor era despertar-la i fer- la pregar.2. Si volem que les nostres paraules tinguin impacte, aleshores han d'anar acompanyades o precedides d'actituds vitals i d'actes. Si volem, per exemple, estimular la lectura dels nostres fills, no és eficient només dir-los-ho: és millor que ens vegin llegir regularment. Si volem fer créixer la fe dels qui viuen entorn nostre, el millor és que ens vegin resar regularment. Si volem que els fills tinguin una alimentació sana i facin esport, hem de començar nosaltres a practicar tot això.3. Les actituds i els actes són importants per augmentar l'impacte de les nostres paraules, però de vegades els valors es transmeten per camins que sobrepassen la persona que els vol transmetre. D'alguna manera va per aquí la ironia de l'acudit: un mal conductor pot ajudar més que una persona aparentment virtuosa. I per això és bo d'anar descobrint al fons de la realitat una força primordial capaç de fer sorgir sentit allà on només veiem sense-sentit o contra-sentit. Capaç de fer-nos descobrir el camí del cel en el descontrol d'un autobús conduit per un mal conductor.4. Descobrir i secundar aquesta força/Força primordial amb la pròpia vida és possible quan som desallotjats de les nostres seguretats. Quan al meu company jesuïta Marc li van descobrir un càncer de pulmó, un altre jesuïta, en Quico, li va dir: "Fins ara feies homilies; ara tu seràs la homilia". Els moments en què perdem peu i deixem de controlar la vida són ocasions per a fer el pas entre "fer homilies" i "ser homilia". Ens expulsen de la seguretat del mossèn i ens llancen al terrabastall de l'autobús mal conduit. El crit sorgit enmig d'aquest descontrol pot esdevenir súplica per un sentit més profund del que crèiem posseir. Un sentit més profund que jo puc manifestar tot canviant els meus gestos i les meves actituds, però que es manifesta també més enllà de la meva capacitat. Potser perquè -és el que jo crec- ve d'Algú que és més gran que jo.Gràcies, Marc, perquè en plena malaltia no vas deixar mai de suplicar, de confiar, d'estimarla vida i d'esforçar-te per lliurar-la als altres. Perquè vas fer-nos visible la Força primordial d'un Déu molt gran. Perquè vas ser homilia. Perquè ens despertes i ens convides a ser homilia per a la gent.*· Quin impacte té la meva vida en els altres? S'assembla més als sermons del mossèn o a l'estil arriscat del conductor d'autobús? Quines inquietuds, il·lusions, recerques, súpliques o pregàries desperto en la gent?· Quins mitjans (llibres, pel·lícules, organitzacions) o quins testimonis em poden educar en el descobriment del sentit profund en accions aparentment sense sentit com la del conductord'autobús?· Quines situacions concretes em desallotgen de la pròpia seguretat i esdevenen ocasions per a suplicar per un sentit més profund?*